

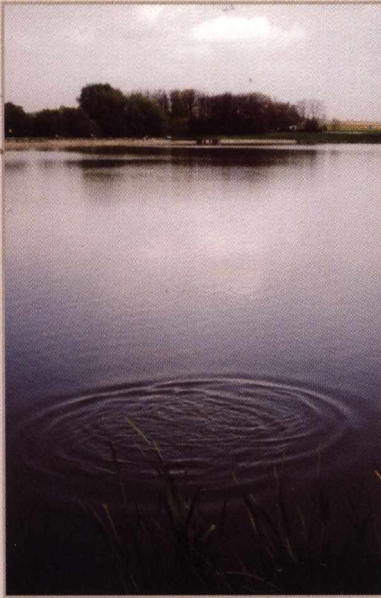
The background of the cover is a photograph of a pond. In the foreground, there are dark green reeds. The water in the pond is dark, and there are several concentric ripples in the center, suggesting a recent splash. In the background, there are trees and a small building under a pale sky.

Missziói

'99/3

Magazin

„...várták a víz megmozdulását...”

„...várták a víz megmozdulását...”

Kik várták ott és akkor a víz gyógyító mozdulását, a Betesda tavánál? János szerint „*betegek, vakok, sánták, sorvadásosok tömege.*” (Jn 5, 3)

És ma?! Talán egészségesebbek vagyunk? Látjuk, merre akar vezetni Urunk? Nem sántikálunk legalább kétfelé? Nem szenvedünk mennyiségi és minőségi sorvadásban?

Együtt kiálthatjuk a keserves diagnózist: „*Uram, nincs emberem...*”

Nincs ember, megfelelő ember a megfelelő helyre – gyülekezeteinkben, iskoláinkban, szertotthonainkban, a sürgető missziói feladatokban... S a legkeservesebb kijózanító felismerés: „*Uram, én sem vagyok megfelelő: rövidlátásom, tétova botorkálásom, sorvadó hitem, reményem és szeretetem alkalmatlanná tesz arra, amit rábízta!*” De Te mellém lépsz, és csak ennyit kérdezel: „*Akarsz-e meggyógyulni?!*” Nem tüneti kezelést, fájdalomcsillapítást ígérsz, nem kárpótlást, jóvátételt, gyógyítgatást, hanem MEGgyógyulást!

Hogyne kiáltanám Jeremiással együtt: „*Gyógyíts meg, Uram, akkor meggyógyulok, szabadds meg, akkor megszabadulok, csak téged dicsérlek.*”

S a víz bármelyik pillanatban megmozdulhat: „*A szél arra fúj, amerre akar...*” Közel a pünkösdi Lélek! Ő maga biztat: „*Kérjétek...keressetek...zörgessetek...ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik KÉRIK TŐLE.*”

Gáncs Péter

Startkő...

A pápai evangélikus templom keresztelőköve arról prédikál, hogy a keresztség egyben a misszió startköve is. Ennek üzenetét foglalta össze a gyülekezet lelkésze, Koczor György.

Jézus missziói parancsa elküld széles e világra, pedig annyira kényelmes lenne saját, jól megszokott kis világunkban élni, nem kimozdulni, nem vinni sehová az örömhírt...

De keresztségünk pillanatától kezdve Urunk mozdítani, küldeni akar, hiszen a keresztelés elrendelése egyben a missziói parancs is! Ennek a keresztelőkútnak a fedőlemezén elhelyezett földgömb és rajta a kereszt nem csak a megváltás, de a keresztség egyetemességére is felhívja a figyelmünket. Vegyük észre, hogy a világ más pontjain élők is testvéreink, akikért imádkoznunk kell. De ugyanígy a templomban mellettem ülők is Krisztus testének, családjának tagjai, akikkel összeköt a keresztség, az imádság, az ígehallgatás, az úrvacsora és a közös küldetés ajándéka!

Apró lépések – apró örömök

Reméljük, Olvasóink észlelik azokat az apró erőfeszítéseket, melyekkel szeretnénk lapunkat vonzóbbá, tartalmasabbá tenni.

Már az előző számtól a borítólapon jobb papírt kaptam, hogy legalább a címlapfotók minősége javuljon.

A mostani számtól már 12:8-ra nőtt a színes oldalak aránya.

Terveink közt szerepel a közeljövőben kiemelhető mellékletekkel is gazdagítani lapunk kínálatát.

Minderre az Olvasóinktól kaptam sok pozitív visszajelzést is bátorít minket, és természetesen a növekvő anyagi támogatást, amit hálással tapasztalunk és köszönünk.

Az adakozásban talán segítettek azok a perselydobozok is, melyeket még az idei első számmal együtt küldtünk ki a gyülekezeteknek, és örömmel fedeztük föl, hogy már több templomunk iratmissziós asztalán „szolgálatba álltak...”

De beszéljenek a számok: az MM jelenleg 3000 példányban jelenik meg, ebből 782 címre 2.150 példányt postázunk, a többit missziói rendezvényeken közvetlenül adjuk tovább.

Az év első négy hónapjában 207 adakozótól 243.650 Ft érkezett az MM támogatására. Ez még mindig csak a nyomdai költségek mintegy harmadát fedezi, de mindenképpen egészséges fejlődés a múltéhoz képest.

Várjuk újabb terjesztők jelentkezését, mert hisszük, hogy az MM-nek szélesebb körben is van küldetése!

Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata ❖ 4. évfolyam 3. szám ❖ A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40. – levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 – Tel / fax: 400 3057 – e-mail: evmis@mail.matav.hu ❖ ISSN 1419-1563 ❖ felelős szerkesztő és kiadó: Gáncs Péter, szerkesztő: Kóháti Dorottya, szerkesztőbizottság: Bácskai Károly, Bencze Imre, Szentpétery Mariann, Szeverényi János ❖ készült a Plantin Kft nyomdájában, tipográfus: Rezessy Szabolcs

Hadi tudósítás helyett hitvallás...

Remélem, mire ezek a sorok megjelennek, már elhallgattak a fegyverek déli szomszédainknál. Amikor az alábbi interjú készült Dolinszky Árpáddal, a Vajdasági Evangélikus Egyház szuperintendensével, még javában dúlt a háború. Már az is szinte csoda volt, hogy Teológiánkon tanuló fiát át tudta hozni a határon. A Teológus Otthon vendégszobájában beszélgetve nem hadi tudósítást, hanem igazi hitvallást rögzíthettem.

Hogyan lehet élni, s főleg ünnepelni bombázók árnyékában?

Az idén a Vajdaságban háborús körülmények között ünnepeltük a húsvétot. De úgy éreztem, hogy az emberek, velem együtt, még jobban át tudták élni a húsvétot, azt az örömeiket, amit az angyal így fejezett ki: „Miért kerestek a holtak között az élőket?” Valahogy úgy éreztük, hogy körülöttünk a rombolás, talán a pusztulás, reménytelenség, és mégis, a szirénák zúgását, a repülőgépek zaját túlharsogja ez az örömeiket. Az emberek éppen a hús-

vét örömeiket keresztül élhették meg Isten nagy szeretetét és kegyelmét, hogy ha a halálnak völgyében is kell járunk, akkor is van nekünk szabadító Istenünk!

Megrendítő számunkra látni, hogy a nehéz körülmények ellenére is a maroknyi vajdasági evangélikusság olyan világos életjeleket ad, mint a havonta megjelenő „Alapkő” című újság...

Az újság jelentőségét igazán a jelenlegi helyzetben érezzük, hiszen a bombázások következtében egyre kevesebb az üzemanyag, így egyre nehezebben jutunk el távolabbi szörvány-gyülekezeteinkbe. Az újságot viszont egyelőre postán el tudjuk küldeni, így jut el az evangélium üzenete híveinkhez.

Öröm, hogy a rádiómisszióban is évek óta munkatársak vagyunk. Mit jelent ez a szolgálat a mostani válságos helyzetben?

A rádió felülmúlja az újság szolgálatát. Első sorban a szabadkai rádiót emelném ki, ahol a legtöbb műsorunk van. Minden szombaton reggel hét órakor kezdődik 12 perces adásunk. Ezen felül a kikindai rádióban, a Kula mellett lévő közös bácskai rádióban hallható műsoraink, valamint a bácska-

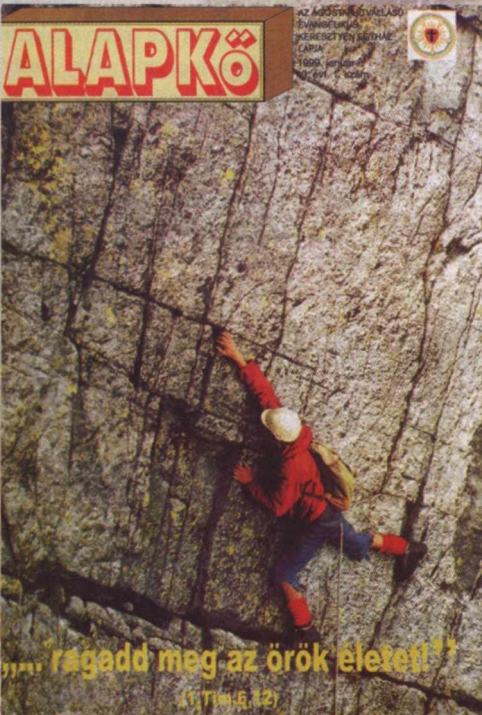
topolyai rádióban félórás programot tervezünk. Még a bombázások előtt kaptam kétszer is hét percet az újvidéki magyar rádióban, de ez a lehetőség megszűnt... Most különösen is nagy szükség van arra, hogy az emberek szívében erősítsük a reménységet. Bármennyire is békétlenség van körülöttünk, a mi szívünkben lehet békesség, mert Jézus, a feltámadott, élő Úr is ezzel jött: „Békesség néktek!” Az Ő békességét adja, és ezt a békességet tudjuk eljuttatni az evangélium üzenetével a rádió hullámain.

A rádiómissziós együttműködés mellett tavaly ősszel – első ízben a vajdasági evangélikusság történetében – közösen szervezhettünk missziói napot a szabadkai Magyar Kör szép művelődési központjában. Mintegy kétszázan voltunk együtt és nagyon reméljük, hogy idén ősszel újra találkozhatunk Szabadkán.

Valljuk, hogy aki Istenben bízunk, soha nem csalatkozik, azonban a jelen helyzetünkben távlatokban, több hónapra előre nem tudunk gondolkozni. Nagyon jól tudjuk, hogy a háború rombolást jelent. Reméljük, hogy, ebben az esztendőben folytatni tudjuk, amit tavaly szeptemberben elkezdtünk. Nagy szükség lenne erre, hiszen éppen akkor, amikor az embereknek a legtöbb a gondjuk, sok a külső problémájuk, akkor van a legnagyobb szükségük arra, hogy az evangélium örömeiket elérjük őket.

Ahogy tavaly, úgy az idén is szeretnénk átélni, hogy a maroknyi vajdasági evangélikusság nincsen egyedül, a közösség kiszélesedik a Magyarországról érkező szolgálókkal...

G. P.

A vajdasági evangélikusság a számok tükrében:

12 ezer tag

16 gyülekezet

3 lelkipásztor

„...te mit cselekszel értem?!”

A MISSZIONÁRIUS GRÓF

Nicholas Ludwig von Zinzendorf grófi család gyermekeként született 1700-ban, Drezdában. Édesapja a szász fejedelem minisztere volt, aki pár héttel fia születése után meghalt. Nevelését nagyanyja, von Gersdorf bárónő vette át, aki lelkes híve volt a pietizmusnak. Baráti szálak fűzték Philipp Jacob Spenerhez is, aki a kisfiú keresztapja lett.

Tízéves korában Francke híres hallei intézetébe került, melynek szellemisége meghatározó volt számára. Itt öt diáktársával megalakították a „mustármag rendet”: szeretetet fogadtak az emberiség egész családjá iránt, és elhatározták, hogy mindenfelé terjeszteni fogják az evangéliumot. Már gyermekkorában az volt a vágya, hogy egyszer prédikátor lehessen, de gyámja más pályát szánt neki: elküldte Wittenbergbe és Utrechtbe jogot tanulni. Wittenbergben azonban a jogi tanulmányok helyett szívesen foglalkozott a Bibliával és a lutheri tanítással. 1721-ben a békesség kedvéért állami hivatalba lépett, és feleségül vette Ermuthot.

1719-20-ban egy európai körutat tett, melynek egyik állomásán, Düsseldorfban élete egyik meghatározó eseménye érte. A múzeumban Domenico Fetti: *Ecce Homo* című festménye óriási hatással volt rá. A kép Krisztust ábrázolta töviskoronával a fején, alatta pedig a következő felirat állt: „*En mindezt megcselekedtem értem. Te mit cselekszel értem?*” Ekkor született meg benne a döntés: életét nem a szász választófejedelemség, hanem Krisztus szolgálatának szenteli. A megfelelő alkalomra 1722-ig várnia kellett, amikor is a cseh és morva testvérek közül a folytonos üldözések hatására néhányan elmenekültek szülőföldjükről. Így került Németországba Christian David is, aki társaival együtt letelepedési engedélyt kapott a gróf Berthelsdorf nevű birtokán. Hamarosan rengeteg új bevándorló is érkezett: lutheránusok, kálvinisták, schwenkfeldianusok. Az első házat Hutbergben építették fel, erről kapta a település a *Herrnhut* nevet. Zinzendorf ekkor már kilépett állami hivatalából, és teljes idejét a gyülekezet ügyeinek szentelte. Egy Rothe nevű ifjú lekipasztort megnyert a gyülekezet lelkészének.

Hamarosan maga is lelkész lett: 1734-ben Tübingenben lelkészi vizsgát tett, és 1737-ben Jablonksi püspökké szentelte. 1760-ban ért véget élete, utolsó szavai ezek voltak: „*Megváltóhoz indulok most.*”

A herrnhuti gyülekezet és Zinzendorf legnagyobb érdemeiket a hittérítés és a bibliaterjesztés területén szerezték. A gróf 1731-ben Koppenhágában megismerkedett egy néger férfival, ekkor határozta el, hogy a pogányok térítését is gyülekezete egyik céljává tűzi ki. Első

misszionáriusai Dober Lénárt és Ritschmann Dávid voltak. 1740-re eljutottak Grönlandra, a Virgin-szigetekre, az Aranypartra, Észak- és Dél-Amerikába, valamint Dél-Afrikába. Misszionáriusaik kétkezi munkás emberek, nem teológusok voltak, akik előtte komoly, több éven át tartó képzésben vettek részt. Önfeláldozásuk, odaadó szeretetük más felekezetek tagjait is munkára serkentették. Készek voltak akár a rabszolgák munkáját is elvégezni azért, hogy hirdethessék nekik az evangéliumot. Akármerre is jártak, fellépésükből igaz, hiteles keresztyénség sugárzott, s a pogányok tömegesen tértek meg. Az egyik történész becslése szerint a morva testvéreknek ebben az időszakban több embert sikerült megtéríteniük, mint minden korábbi protestáns misszióknak együttvéve. Zinzendorf halála évében már több, mint 200 misszionáriust küldött ki a herrnhuti gyülekezet, akik közel 3000 embert vezettek el Krisztushoz.

A misszióban maga Zinzendorf is részt vett. Előfordult, hogy fogságba esett társai után indult az idegenbe, és kiszabadította őket. Észak-Amerikában pedig békepipát szívott az indián főnökkel, és hirdette közöttük az evangéliumot.

Zinzendorf rendkívül tehetséges ember volt. Lelkipasztorként, tanítóként, misszionáriusként, énekszerzőként, liturgikusként és szervezőként egyaránt nagy hasznára vált a mozgalomnak. Száznyolc könyvet és közel kétezzer vallásos éneket írt. *Előfűtára volt az ökumenének, ezt a szót is ő használta először modern értelemben.* Célja az volt, hogy minden keresztyént egyesítsen a hittérítő munkában. Sokféle bírálat érte és érheti tevékenységét, de mindig csak egy dolog lebegett szeme előtt: *minél több lelket megnyerni Krisztusnak.*

Ignác Virág teológus hallgató

Zinzendorf könyörgő éneksorai az egységért, hogy betölthessük missziói küldetésünket:

**Nevelj minket oly egységre, mint Atyáddal egy te vagy,
Amíg eggyé lesznek végre híveid az ég alatt,
Míg Szentlelked tiszta fénye lesz csak fényünk
és napunk,**

S a világ meglátja végre: tanítványaid vagyunk.

Kihívások az ezredfordulón a Magyarországi Evangélikus Egyház missziói életében

1. „Vissza kell szereznie az evangélium történelmi megbízhatóságát és igazságát”

A híres amerikai missziológusnak, dr. Gerald H. Anderson-nak *Toward a 21. st Century in Christian Mission* (A 21. század felé a keresztyén misszióban) című könyvében, dr. Peter Kuzmic kelet-európai szemszögből ír az 1989 után kialakult új Európa kihívásairól. Közülük az egyik legfontosabbnak azt tekinti, hogy az egyháznak „vissza kell szereznie a keresztyén evangélium történelmi megbízhatóságát és igazságát”. Korunknak egyik jellemzője lévén a relativizmus, ma sokan tagadják az abszolút értékek létezését. Ekként, mivel minden féle igazság igaz voltára gyanakvással tekintenek, az Evangélium igazságának érvényességét vagy teljes mértékben tagadják, vagy egyáltalán figyelembe se veszik. Peter Kuzmic szerint szerte Európában az Evangéliumnak kell újra a keresztyén hit alapvető igazságai kommunikációjának lennie, ahogyan azokat a Szentírásban kijelentették, s ahogyan azok Jézus Krisztus életében, tanításában, halálában és feltámadásában összpontosulnak. Stephen Neill missziótörténész mondja: „Az egyetlen oka, annak hogy keresztyén vagyok ez a szilárd meggyőződés, hogy keresztyén hit igaz.” Bármilyen összefüggésről van szó, Nyugat-Európában vagy Közép-Kelet Európában, megáll *William Temple* mondása: „Az Evangélium mindenki számára igaz, ha egyáltalán igaz” Kuzmic szerint ezt az Evangéliumot Európában hirdetni kell, nemcsak mint az Istenről és az ember Isten nélküli elveszett voltáról szóló igazságot, hanem mint az Isten erejét, minden hívőnek üdvösségére (Rm 1,16).

2. Az „alvó óriás” ébresztése: a népegyházi helyzet kihívása

Hogyan érjük el azokat, akik már nem járnak templomba? Ez a probléma nemcsak itt Magyarországon létezik, hanem egyebütt, is, nálunk Hollandiában is. Sokszor hatalmas nagy problémának tekintjük ezt a missziói területet. Hogyan lehet az új fiatal generációt bevonni a gyülekezeti életbe? Miként tudnánk elkerülni, hogy a konfirmálásból ne „kikonfirmálás” legyen? Vajon megoldás lenne-e, ha felnőtt korba tenénk át a konfirmálás idejét? *Hogyan ébreszthetjük fel az alvó óriást*, hogy majd aztán általa is elérjük az egész magyar népet?

3. Az egyetemes papság újrafelfedezése:

a „laikusok” kiképzése és bevonása missziói munkába

Az 1989-ben megjelent *The Gospel in a pluralist Society* című könyvében *Lesslie Newbigin* hangsúlyozza, hogy a nyugati és közép-kelet európai egyházaknak a legfontosabb és legsürgősebb feladata, hogy újra felfedezzék a hívők közösségének misszionáló jellegét. Elgondolkodtató a magyarországi helyzetre Newbiginnek az az állítása, hogy az európai egyházaknak fel kell ismerniük, hogy a hit nem örökölhető, és hogy az egyház legfontosabb feladata nem az intézményes, mechanikus és szakramentális önfenntartás. Newbigin szerint az egyház megújulásához szükséges, hogy újra felfedezzük az egyetemes papságot. Ezzel párhuzamosan fel kell ismernünk, hogy az egész gyülekezet felelősége, hogy aktívan résztvegyen a missziói és evangelizációs tevékenységekben. Szerinte ezt a feladatot nem szabad, hogy csupán különböző specializált egyesületeknek, szervezeteknek és lelkes evangelizációs lelkületű egyéneknek adjuk át. Ezzel kapcsolatban a Newbigin szerint tanulmányozandó kulcskérdés: „vajon az európai gyülekezetek struktúrája elég rugalmas-e ahhoz, hogy misszionáló gyülekezetekké váljanak”?

Nálunk Hollandiában sok béka található. Jó pár éve Indonéziában voltam, ahol sok gyíkot fedeztem fel. A gyülekezetben az egyetemes papság alapelveivel és a laikusok bevonásával kapcsolatban érdekes

hasonlatot halottam, ami a keresztyéneket békákra és gyíkokra osztotta fel annak alapján, hogy miként esznek ezek az állatok. A békák ülnek és várják, amíg a zsákmányuk elsétál, elrepül vagy elúszik mellettük, és akkor lecsapnak rá. A gyíkok elpusztulnának, ha csak ülnének és várakoznának. Ők inkább maguk mennek és keresik meg élelmüket...

Ez a hasonlat rávilágít arra, ahogy ma az egyház működik. A hivatásos tisztségviselőhöz – rendes körülmények között – mintegy helybe viszik a munkát. Ők hirdetik az evangéliumot, ott, ahová odahívták az embereket. Ezzel szemben a laikus szolgálattevők a napi „civil” munkájuk során rendszeresen érintkeznek a nyilvánossággal, a szomszédokkal, barátaikkal, munkatársaikkal, életük normális, mindennapi kerék-vágásában. A „békák” viszont gyakran elszigetelődnek a „köznapok emberétől”. Azt is hozzá kell még ehhez tenni, hogy a köznap ember fél is tőlük, kerülik őket. A „gyíkok” viszont nem „fenyegetőek”, és mindenütt jelen vannak, készen arra, hogy az adódó alkalmakat felhasználva, *Jézusról beszéljenek*.

4. A keresztyén bizonyágtévő hitelessége

Lesslie Newbigin, anglikán püspök a *Foolishness to the Greeks* című könyve utolsó oldalain az egyház elhivatásáról beszél. A kérdés, amivel foglalkozik az, hogy „Miknek kell lennünk”. A biblia szerint *lenni* fontosabb mint *tenni*. Egész Európában, Magyarországon és Hollandiában is, lehet, hogy a missziói munkában nem az a legfontosabb kérdés, hogy „Hogyan hallják meg...?” (Rm 10, 14), hanem először „Mit látnak meg...?” Mit látnak körülöttünk a Magyarországi Evangélikus Egyházból? Az egyház missziója és üzenete nem hiteles, ha nem válik láthatóvá. Kifejezésre kell, hogy jusson az új élet minőségében, a hívő közösségben, a felelősségteljes egymással való törődésben, a szeretetteljes könyörületességben és odaszánt szolgálatban a társadalom szegényei iránt.

Amikor bizonyágtető teszünk, fontos amit mondunk, de még fontosabb, hogyan élünk. „Mind nyugaton, mind keleten”, – mondta egy jugoszláv lelképásztor, – „az egyház elvesztette szavahihetőségét, különösen a fiataloknál és az értelmiségnél.”

Semmi sem dicsóíti az evangéliumot úgy, mint egy megváltozott élet, és semmi sem vethet rá olyan rossz fényt, mint a személyes elmentmondások, következetlenségek...

5. „Kicsi vagyok én, majd megnövök én”

Még egy kihívást említek az egyház belső életére nézve, ami összefügg az éppen említett kihívással. Az őskeresztyének *kisebbségi* helyzetben éltek, mégis hatásuk az akkori társadalomban, kis létszámuk ellenére is hatalmas volt. Nem régen halottam valakitől, hogy egy társadalom 2 %-a elég ahhoz, hogy megváltoztassa és átminősítse azt. Vajon nem elgondolkoztató-e, hogy a biblia a keresztyének hatását a sóhoz, az élesztőhöz és a világosságához hasonlíthatja? *Mindegyiknek az ereje, nem a nagyságában, hanem a minőségében rejlik!*

Anne-Marie Kool

„Dicsérjétek nevét körtáncot járva, énekeljétek neki dob-és hárfakisérettel!” Zsolt.149,4

Mire hív a Garamut?

**KÉSZÜLŐDJETEK FALUGYŰLÉSRE! +
KEZDŐDIK AZ ÜNNEPSÉG! +
VIGYÁZAT, ELLENSÉG KÖZELEDIK! +
HARCOSOK, GYERTEK HÁBORÚZNI! +
MEGFŐTT AZ EMBERHÚS,
KEZDŐDHEK A LAKOMA! +
GYŰLEKEZZETEK AZ ISTENTISZTELETRE!**

A garamut egyetlen vastag fatörzsből kifaragott óriási dob. A rönk belsejébe hatalmas vízszintes irányú üreget faragnak, s hosszú bottal verik az üreg jobb és bal oldalát. A dobolás ritmusától függ az üzenete.

A garamut hangja mindig hív. Ha megszólal, oda kell figyelni rá, követni kell utasítását, hirdessen akár vidám, akár szörnyűséges eseményt. Hangja messze száll, az egész falu egyszerre hallja, üzenete fontos, gyakran életbevágó.

A garamut manapság sok gyülekezetben a harang szerepét tölti be. A templom mellett helyezik el, s Isten dicséretére hív.

Mekkora változás ez! A közelmúltban mesélte egy ismerősünk, hogy évekkor elelőtt, mint gyermek, a többiekkel együtt a falu központjában fekvő garamutot próbálgatták, tanulták a fülüknek

ismerős ritmusokat kidobolni. Az egyik ritmusnál valamelyikük édesanyja rémülten futott hozzájuk: „Gyerekek! Ezt a ritmust soha többé meg se próbáljátok! Ez azt jelenti, hogy kész az emberhús, gyertek enni! Mi ezt már nem doboljuk többé!”

Sajnos, a törzsi harcokról ugyanez nem mondható el, azok túlságosan is gyakoriak még napjainkban is.

A keresztyénség gazdagítása tradicionális elemekkel meg nem szűnő téma manapság. Sokan kutatják, vitatkoznak róla, hogy hogyan lehet a „külföldről behozott, idegen” vallást közelebb hozni az emberekhez, úgy beépíteni az életükbe, ahogy a tradicionális hitükbe épül. Hogy ne merüljön ki vasárnap délelőtti templomba vonulással és buzgó, harsogó, tapsoló-táncoló énekléssel, (ezt külső szemlélők gyakran a

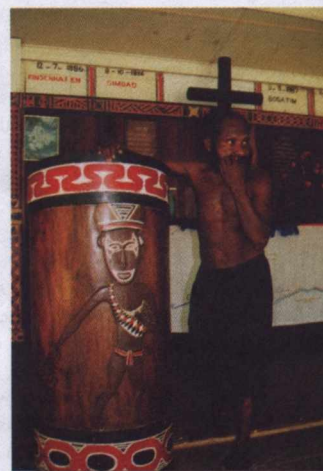
Garamut a templom bejáratánál Logawengben. A gyülekezet felügyelője éppen „harangozik”.

friss, élő hit jelének értik, pedig tudnunk kell, hogy sokszor csak a hagyományos ünneplésből áthozott stílusról van szó), hanem lépje át a templom kapuját, s kerüljön bele a hétköznapi tevékenységükbe, kapcsolataikba, úgy, ahogy őseiktől örökölt szertartásaik át-meg átjárják az élet minden területét.

„A misszionáriusok elvették az emberek hitét, hagyományait, s cserébe nem adtak semmit!” – vádolják sokan a keresztyén missziókat. Igaz lenne ez? Valóban Isten törvénye, a bűnbocsánat, a megváltás, a lelki békesség, és félelem nélküli élet semmi lenne? Távolról sem!

Nyilvánvaló, hogy nem szabad népek évezredeken át gyakorolt hagyományait behunytt szemmel leseperni és elégetni, de óvatosnak kell lennünk. Őszinteség, teológiai és kulturális tisztán látás és nagy bátorság kell ahhoz, hogy a tradicionális hitet, praktikákat, szokásokat szétválogassa valaki: melyek azok, amik valóban gazdagíthatják az itteni emberek keresztyén hitét és életét, s melyek, amik egyszerűen összeférhetetlenek a keresztyénséggel.

A garamut egykor szörnyű dolgokra szólított. Ma ugyanaz a „test” Isten dicsőítésére hív. „Megtért a garamut?” Igen!

Tradicionális elemekkel díszített oltár Simbangban a helyi lelkésszel.

Bárcsak mi is ezt tennénk minden percünkben, minden cselekedetünkkel: új tartalommal, új lélekkel megtelt régi testünkben Isten dicsőségét hirdetjük!

Bálintné Kis Beáta

Városi fiatalok ifjúsági órája. Az istentiszteleten előadandó táncot gyakorolják.

Indiába indulnak...

Július elején veszi kezdetét az a nagy vállalkozás, amelynek „hőse” egy fiatal házaspár, *Jó András* és *Jóné Jutasi Angelika*. Mindketten a Károli Gáspár Református Egyetem végzős hallgatói. Egyéves ösztöndíjjal a Dél-indiai Egyház *Kodaikanal Nemzetközi Iskolájában* fognak angolt, zenét és hittant tanítani. Igazi ökümenikus összefogás eredménye ez az út, hiszen négy egyház anyagi és spirituális támogatása hozta létre: a magyarországi evangélikus és református, valamint az Amerikai Református Egyház és a fogadó ország egyháza, a Dél-indiai Egyház. Nem titkolt szándéka az MM-nek, hogy *Bálint Zoltánéhoz* hasonlóan állandó, „küldött tudósítóiaként” is bemutassa a fiatal misszionáriusokat.

révén kaptuk ezt a lehetőséget, hogy India egyik legelőkelőbb magániskolájában taníthassunk.

Mindig is ilyen missziói beállítottságuk voltak?

Úgy gondolom, hogy aki keresztény, annak a misszióval mindenképp foglalkoznia kell valamilyen szinten. Ezeknek az ázsiai, fiatal egyházaknak a teológiai sok olyan tapasztalatot adhatnak, amelyek felfrissíthetik az itthoni „levegőt”. Jó misszionáriusok szerettünk volna lenni itthon, de úgy alakult, hogy egy speciális missziói helyzetben kell kipróbáljuk magunkat.

Ki készített fel benneteket elméleti-gyakorlati szempontból?

Anna-Marie Kool és a PMTI munkatársai szerveztek egy 20 hetes kurzust, ahol a missziótörténetől kezdve a hírlevél-szerkesztésig, az evangélizációs modellektől a kommunikációig sok hasznos ismeretet adtak át nekünk és a misszió iránt érdeklődőknek.

Nincs bennetek semmi szorongás a „nagy utazás” előtt?

Ha Isten eddig elvezetett minket, akkor ezután is velünk lesz, és ha nehézségeink támadnak is, hisszük, hogy azokkal célja van, és a javunkra fordítja. *Isten áldását kívánjuk szolgálatokra, és várjuk híradásokat!*

K.D.

„Ti kinek mondotok engem?”

A külmisziót szívükön viselő testvérek idén is a piliscsabai Béthel Missziói Otthonban jönnek össze július 7-10-ig, szerdán déltől szombaton délig.

Nagyszerű alkalom ez arra, hogy egymás hite által erősödjünk, lelkileg feltöltsük magunkat. Ezért a reggeli imaközösségek mellett a határon túli magyar lelkészek szolgálnak:

Dolinszky Árpád vajdasági szuperintendens, *Gémes István* stuttgarti és *Kerekes Csaba* erdélyi lelkész, hitébresztő, evangélizáló igehirdetéssel.

Az esti áhítatok sorozatát pedig *Fehér Károly* ny, esperestől várjuk.

Látásunkat tisztítani, ismereteinket gazdagítani és feladatainkat rendezni, megvilágítani majd az előadások fogják. Így *Leevi Reinaru* észtországi, *Karin Müller* német missziói lelkészek, valamint *Inga Lill Rajala* finn misszionárius mondják el tapasztalataikat.

A külmisziói konferencia részvételi díja: 3.500 Ft, jelentkezési előlegként 1.000 Ft beküldését kérjük június 15-ig a Missziói Iroda címére: 1085 Bp. Üllői út 24.

Hogyan választottak ki titeket erre a nem mindennapi feladatra?

Valóban kiválasztottak minket, hiszen mi ezt a lehetőséget nem kerestük. Tanárnak készültünk, és a negyedik év végén arra gondoltunk, jó lenne valami tapasztalatot szereznünk, mielőtt elkezdünk tanítani. Egy indiai teológiai ösztöndíjra gondoltunk, ahol olyan tárgyakat is tanítanak, amit Magyarországon nem. Beszélgettünk erről *David Zomer*-rel, aki a Károli Gáspár Egyetemen tanárunk volt. Az ő, és *Anna-Marie Kool*, a PMTI vezetője

Missziói körök a külmiszióért PÉCS

Mindig így kezdődik: Jézus magához hív, aztán elküld. „Menjete Izrael házána elszéledt juhaihoz...” „Más juhaim is vannak nekem...”

Az újjáéledő misszió zárónapján vettem részt egy asszonytestvérrel. A mustármagnyi indulást megáldotta az Úr! Gyülekezetünkben mind többen jelentkeztek az évenkénti külmisziói konferenciára. 1997-ben tizen voltunk. A résztvevők közül ketten – katolikus testvérek – döntöttek Jézus mellett. Hazaérve, egy szeretetvendégség keretében *Bálint Zoltánék* vidéóját és öt testvér bizonyágtételét meghallgatva, egy presbiterünk indítványára megalakult a missziói kör, mely minden hónap második hétfőjén tartja összejövetelét. A tagok havi 100 forintot tesznek a missziói perselybe, fáslikat, réklit kötnek, korábban takarókat is. Az együttléteken igeszolgalat, időserű kérdé-

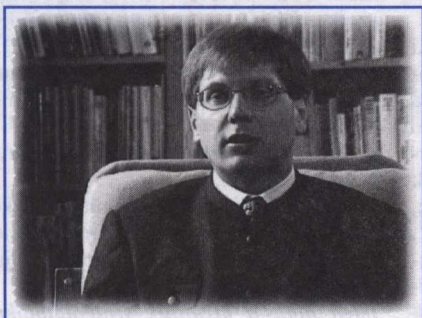
sek megbeszélése, körlevelek ismertetése, közös imádság van.

Isten országában a legnagyobb szám az egy! A Pécshez közeli *Kozármislenyben*, az öregek klubjában, vitettképes előadás volt

a lepramiszióról. Voltak, akik bekapcsolódtak a fáslikötésbe, egy asszony például, hajnalban felébredve, ezzel a munkával kezdi a napját... Fonalgombolyítást pedig egy férfi vállalt. Kazetták továbbadása is szolgálatunk. Misszióknak legújabb ága a postamiszió. Ma már több helyen kaphatók ígés- és verses levelezőlapok. Születés- és névnapra, egyéb ünnepi alkalmakra ilyen képeslapokat küldünk. Visszajelzéseként hallottam, hogy egy-egy ilyen lap „érintetlen” családokban az asztalra került, és megragadta a családtagokat... Néhány fiatal a konfirmáltak felkeresését vállalta. Szeretem ezt a szót: lelkipásztor. Szerintem nem csak a teológusokra vonatkozik, hanem minden szolgálattevőre. Napjainkban sok az eltévedt pásztort, pásztorolást igénylő juh!

„Amennyiben megcselekedtétek eggyel...” – mondja a misszió Ura.

A Duna Televízió legutóbbi protestáns magazinja a 85 esztendőős Csepregi Béla szolgálatát mutatta be. Ebből adunk most közre néhány részletet, és az MM nevében is köszöntjük a hazai evangélicációs szolgálat Nagy Öregét!

Fabiny Tamás szerkesztő:

Egyre tudatosabban keresem, hogy mit tanulhatunk az előttünk járó lelkész-nemzedékektől. A mai egyházi élet nagyon sok szempontból azért él és maradt meg, mert voltak, akik előttünk jártak. Voltak olyan lelkészek, akik példát adtak a hűség szolgálatra. *Egyházunkban a harmincas-negyvenes években egy olyan ébredési mozgalom mutatkozott, amely gyümölcseit mindmáig további nemzedékek során keresztül is termi.* A református egyházban ez leginkább angolszász hatást mutatott, az evangélikus egyházban inkább finn hatást. Cserediások, ösztöndíjasok tanultak Finnországban, és ott találkoztak az ébredési mozgalommal. Itthon pedig próbálták meghonosítani az ott tanultakat. Ennek egyik képviselője Csepregi Béla. Itthon az *Evangélikus Evangélicáció* nevű mozgalmat indította el társaival együtt, amely tudatosan az egyházon belül működve szolgálta az ébredés ügyét. Biblikusak voltak, de nem fundamentalisták. Csepregi Béla szolgálatát mindig úgy végezte, hogy próbálta az egyszerű népet elérni, a falusi paraszt ifjúságot. Ezért ugyancsak finn mintára, népfőiskolákat szervezett, és amíg lehetett, a háború utáni években is működtek ezek, nagyon sok áldással. Tudjuk jól, hogy az 1948-as úgynevezett „Egyezmény”, amit rákényszerítettek az egyházakra, hogyan szorította vissza azok működését. A kiadványokat meg-

szüntették, a konferenciákat betiltották, megnyomorító intézkedések sora lépett életbe. Ennek egyik jele volt, hogy a nagyon sok áldással munkálkodó lelkészeket valósággal száműzték Budapestről. Ennek keretében kellett Csepregi Bélának is elhagynia Budapestet, és *Sárszentlőrincen*, egy kicsi gyülekezetben kezdte új szolgálatát és végezte évtizedeken át nagy hűséggel. Neki megadották, hogy most, 85 éves korában megtapasztalja a fiatal nemzedékek tiszteletét és a finnek megbecsülését is, hiszen az egyik legmagasabb finn kitüntetéssel ismerték el munkásságát.

Béla bácsi így emlékszik vissza a hatvan évvel ezelőtti életfordító hűsvétra, Finnországban:

„Házigazdám, Paavo elég fáradtan jött haza, és azt ajánlotta, hogy feküdjünk le, ne beszéljessünk tovább. De én beszélni akartam: megvallottam bűneimet, egész életemet letetem elé. Nem merem azt mondani, hogy ez volt a döntő fordulata az életemnek, de ekkor került hozzám közel a lesztadiánus ébredési mozgalom. Olyan meleg szeretettel vettek körül, hogy azt mondtam magamban: végre megérkeztem abba a Finnországba, ahová mindig is vágytam...”

Béla bácsi családja körében

Hitveséről, családjáról így vall:

„Piroska számomra Isten ajándéka. Azért is, mert ő a kilenc gyermekünk édesanyja. Mindig tetszettek nekem a finn fiatalasszonyok, de sohasem gondoltam rá, hogy finn lányt vegyek feleségül. Az evangélicációban ismerkedtünk meg, de a népfőiskolai munka is összekötött bennünket, mivel házasságkötésünk előtt Pi-

Csepregi Béla

roska a celldömölki leánynépfőiskola vezetője volt. A tanfolyam végeztével összeházasodtunk, és utána immár közösen folytattuk az evangélicációs munkát...”

Piroska lányuk így emlékezik:

„Gyermekkorunkban édesapánk állandóan a kertben volt vagy a hátsó udvarban az állatoknál.

Nehéz dolga volt, mert főállású lelkész és főállású családapa is volt egyben. 24 óra szinte kevésnek bizonyult ahhoz, hogy előteremtse a család számára a betevő falatot, és a gyülekezeti munkát is megfelelően ellássa...

A mi szüleink sohasem panaszkodtak, nem hallottunk tőlük államellenes kijelentéseket. Számunkra is később vált világossá, amikor másokkal beszélünk és jobban megismertük a történelmet, hogy ez egyfajta belső száműzetés volt...”

A VALÓSÁGOT KELL MEGMUTATNI

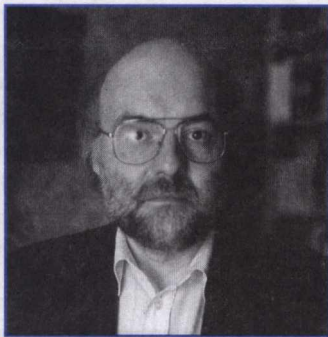
Közel tíz év telt el a rendszerváltás óta, ami mérőföldkönek számított az egyházak médiában való jelenlétének szempontjából. Nagyon fordult a világ, és egyszerre kitérült az egyházak előtt a Szabadság téri nagy épület kapuja... Szabad lett szólnunk, életjelet adnunk. Ám egy kérdőjellel találtuk magunkat szemben: hogyan leszünk képesek megfelelni a régóta várt, és végre megadatott kihívásnak, a televíziós műsorszerkesztésnek szakmailag? Tudunk-e nívós, színes, érdekes műsorokat készíteni? Milyen nehézségeket támaszt egy eddig elölrünk elzárt kommunikációs terület „meghódítása”? Ezekről a kérdésekről beszélgettünk Nagy Lászlóval, aki lelkész-újságíró végzettséggel tölti be hivatását, mint az Evangélikus Egyház tévéadásainak szerkesztője.

Hogyan kezdtétek el a munkát, és hogy épül fel ma az evangélikus műsorok struktúrája?

A rendszerváltozás után jött ez a szó szoros értelmében vett szólás-szabadság, ahogyan a többi felekezetnek is. Amikor ez az egész munka elkezdődött, valóban úgy történt, hogy bementünk a tévébe, és rácsodálkoztunk mindazokra a dolgokra, amiket ott láttunk. De azért hadd tegyem hozzá: az egyházi szerkesztőknek, akiket delegáltak erre az új feladatra, lelkészi diplomájuk mellett volt újságírói végzettségük is. A kezdeti időszakban az volt a jó, hogy a tévés munkatársaink, akikkel együtt dolgoztunk, egy személyben az első kritikusaink is voltak. Sokat segítettek, tehát nem éreztünk egy pillanatilag sem ellenséges légkört. Az akkor megalakuló *Vallási Szerkesztőségben* mindenki azon izgott, hogy ezek az új műsorok jól sikerüljenek. Mára már úgy érzem, hogy lassan fölnőttünk a feladathoz... Havonta egy *Örömhírrrel*, egyházunk magazinműsorával, valamint a *Jó reggelt adj, Istenemmel*, egy gyerekeknek szóló reggeli sorozattal jelentkezünk az MTV 1-es csatornáján. Az *Útmutató* című ökumenikus műsor szerkesztésében is részt veszünk, ezen kívül pedig vannak önálló műsoraink is.

Milyen a kapcsolatok a televíziós kollégákkal és a többi egyházzal, felekezettel szerkesztőivel?

Jó barátaink a tévések, úgy érezzük, nem vagyunk „idegen test” a televízióban. Az egyes egyházak szerkesztői közötti együttműködést sem a konkurencia határozza meg. Sok ökumenikus műsort készítettünk, például a

Hajnali gondolatokat. Ezeket a három perces meditációkat, bár reggel háromnegyed 6-kor sugározzuk, sokan nézik és pozitív visszhangjuk... Nagyon jó az együttműködés a kollégákkal. Jellemző például, hogy *Örömhír* címmel mennek a protestáns műsorok, tehát egységes, összefoglaló cím alatt. Az *Örömhírt* természetesen mindenki a maga oldaláról és a maga hagyományai alapján próbálja megfogalmazni. Mindenkinek a saját területén kell betöltenie a hivatását, a missziói feladatát, itt, a tévében is, akárcsak az egyes egyházaknak egymás mellett.

Közszolgálatosság és kereskedelmi csatornák – hogy fest a helyzet az egyházak szempontjából?

A mi otthont adó televíziónk a *Magyar Televízió*, amelynek van egy közszolgálati feladata, ellenében a kereskedelmi tévékkel. Az MTV-ben szerződést kötöttek a különböző egyházak vezetőivel a rendszerváltás után, melyben a műsorpercek hosszát rögzítették. Ezt a szerződést az MTV maradóktalanul be is tartja, immár 9 éve. A közszolgálati tévének mindenkor feladata a vallási műsorok sugárzása, és ebben kötele-

sek egyfajta állandóságot betartani. A kereskedelmi csatornákon merőben más a helyzet, hiszen ott a minél több pénz és a nézőszám növelése a vezető szempont a műsorok szerkesztésénél. Ha pedig nem növekszik a nézőszám, akkor le kell építeni az adott műsort. Viszont lehet, hogy bizonyos embereknek az életében az a néhány perc, amit mi adunk, sokkal többet jelent, mint esetleg egy látványos show-műsor...

Mennyiben nevezhető „tévés műfajnak” az istentisztelet közvetítés?

Sokan mondták az elején, amikor megkezdődtek a közvetítések, hogy istentisztelet nem való a televízióba, mert az ember ne a tévé előtt üljön vasárnap délelőtt, hanem menjen el a templomba és vegyen részt rajta. Még az is elhangzott, hogy ez elvonja az embereket a templomba járástól. Ez azonban nem így van. Saját tapasztalatból is tudom,

hogy bizony nagyon sok olyan öreg, beteg ember van, aki elmenni nem tudna a templomba, de a tévén keresztül követni tudja az istentiszteletet. Éppen erre való tekintettel mindig kiírjuk, hogy a gyülekezet melyik éneket énekl, hogy kinyitva az énekeskönyvét, csatlakozhasson a liturgiához, és teljesebb legyen az átélés élménye. Tévé műfaj-e vagy sem? Nekem erről az a véleményem, hogy az lenne a fontos, hogy a valóságot közvetítsük, tehát egy evangélikus istentisztelet úgy, ahogy az a liturgiánkban benne van. *Vagyis nem kell „tévés liturgiát” csinálni, nem kell show-jellegűvé tenni*, de nagyon örülök például, ha kisgyerekek is részt vesznek benne, vagy az ifjúság énekel. A gyülekezeti kórus is jó, bár vigyázni kell arra, hogy az evangélikus liturgiába illeszkedő énekek kerüljenek bele

ezekbe a „zenés blokkokba”. Egy másik fontos szempont, amit nem szabad elfelejtenünk, hogy mi, evangélikusok, jól ismerjük, megszoktuk az istentisztelet menetét, de nagyon sok ember, aki a tévé előtt ül, akkor látja életében először! És ha ezt felborítjuk, átírjuk, akkor valami egészen más jön ki belőle...

A gyermekek, a fiatalok nagy „tévé-fogyasztók”. Hogyan lehet őket is leültetni a képernyő elé, és persze ott is tartani...?

Egy örök próbálkozásunk a „*Jó reggelt adj, Istenem*” című ifjúsági műsor, melyben az átadandó tartalomhoz keressük a legideálisabb formát. Ellátogatunk egy-egy gyülekezetbe, és a lelkész vezetésével dolgozza fel az ifjúság az adás aktuális témáját. Persze nagy kérdés mindig, hogy milyenek a gyerekek, mennyire beszélgetnek spontán, önmaguk-

Készül a „*Jó reggelt adj, Istenem*” műsora

tól, hiszen ha nagyon megszerkesztjük a műsort, például előre „kiosztjuk”, hogy mikor, ki beszéljen, akkor túlságosan formálissá, modorossá válik az egész, nem lesz természetes, és ez nem jó. Kulcskérdés a fiatalok megszólítása, hiszen belőlük kerül ki a jövő évezred egyháztagsága. A televízió ebben az esetben a misszió eszközévé is válhat, hiszen a hívogatás szerepét is betölti, és azt üzeni: *jó dolog a Jézust követők közösségébe tartozni...*

K. D.

TÉNYEK ÉS TERV

Az elmúlt év, új szolgálatom első esztendeje, igazi tanulóév volt. Számos gyülekezeti szolgálat mellett, hét helyen szerveztünk regionális kollégák segítségével akár 2-300 fős, tartalmas, jó hangulatú találkozót lehet összehozni. Ilyenkor persze mindenhol a gyülekező közösség, a találkozás megerősítő élményére, de igazán mélyre „nem lehet evezni” az ilyen szélesölelésű alkalmakon. Ezért az id

pontosítani. Lehet, hogy így statisztikailag kevesebb embert érünk el, de talán több esélyünk van arra, hogy egy-egy gyülekezet

A következőkben az év első harmadának tapasztalatait, örömeit, gondjait szeretném megosztani az MM-Olv

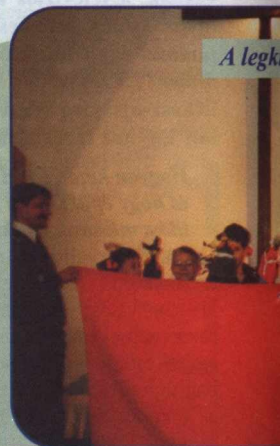
„Tornatermi gyülekezet”

SZENTENDRE

A nap témája: „A határtalan Jézus” – a misszió, mint határátlépés. Már a találkozó színhelye is jól illusztrálta ezt, hiszen a helyből és a Dunakanyar más településeiről érkezők csapata a katolikus iskola tornatermét kapta meg erre a szombatra. Hiszem, hogy az igeszolgálatok, előadások, csoportos beszélgetések, a missziói munkaágak beszámolóit erősítették a kicsiny szórványevangélikusság küldetésstudatát.

A legk

SZÉKESFEHÉRVÁR

A fehérvári gyülekezetben komoly, szervezett missziói munka folyik, amint erről már az MM hasábjain is többször olvashattunk. Így már nem is lepődtem meg azon, hogy a korszerű gyülekezeti kombinátban asztalok mögött ülő, jegyzetelésre, tanulásra kész, elkötelezett gárda fogadott. A délután témája „Az isteni városfejlesztés” – a városmisszió volt. Öröm, hogy nemcsak evangélikus résztvevők gyűltek össze, hiszen a misszióban, különösen is a városi misszióban, csak ökumenikus összefogással lehet eredményt elérni. Az elméleti képzést jól egészítették ki a helyi börtön- illetve vasútmisszió munkatársainak személyes beszámolóit.

Tanulásra készen

MEZŐBERÉNY

Mezőberényben, Szarvashoz evangélikus gyülekezet is él, a szlovák gyökerű. Öröm, hogy a két gyülekezetet: délelőtti gyülekezet adott otthont a mintavárnak. Mivel virágvasárnap volt, ünnepnek evangéliumi történet címet: „Az Úrnak van szüksége számarra volt szüksége, most munkatársakat akar szolgálatba Nagyhét küszöbén külön hangsúlyos misszió összefüggése, szerve

Készül a vasárnap reggeli „ébredtő”

SZARVAS

A két helyi gyülekezetben végzett ifjúsági, igehirdetési és szeretetvendégségi szolgálat mellett, a hétvége különleges élménye volt, hogy a vasárnap reggelt a helyi Cervinus Rádió stúdiójában kezdhettük. Óriási missziói lehetőség, hogy Deme Zoltán lelkész hetente, élő rádióműsorral ébresztheti vasárnap reggel Szarvas és környéke rádióhallgatóit. Öröm, hogy kedd esténként pedig az Evangélikus Rádiómisszió 10 perces műsora is hallható a Cervinus Rádió hullámhosszán.

Az Ifjúsági és Misszió kibővített c

missziói napokat. Ezek tanulsága, hogy megfelelő előkészítéssel, a he-
zet aktív magja mozdul meg első sorban. Nekik is szükségük van a na-
missziói munkatervben inkább egy-egy gyülekezetre igyekszünk össz-
okban, mélyebben megmozdítsunk és új tagokat is felfedezzünk.
kal. Lapozzunk bele együtt szolgálati naplómba.

bbek meglepetése

FELSŐPETÉNY

A következő állomás a nógrádi Felsőpetény, ahol a missziói nap tiszteletére a megszokottnál egy órával korábban, már 9-kor elkezdtük a nyitó istentiszteletet. A nap üde színfoltja volt a helyi gyermekcsapat aktív jelenléte. Velük három munkatársam is foglalkozott, ennek gyümölcseként a jövő gyülekezete bibliai bábjelenettel lepte meg a felnőtteket. A missziói napok egyik ajándéka lehet, ha a sokszor egymás nélkül, vagy csak éppen egymás mellett élő *nemzedékek egymásra találnak*, és egymásra odafigyelnek legalább a gyülekezetben...

ÉNY

asonlóan, két népes
egyik német, a másik
missziói nap összehoz-
német, délután a két
y másfélszáz résztve-
ünk együtt, ennek az
l vettük a provokatív
...” Ott és akkor egy
eszközöket és főleg
lítani a misszió Ura.
t kapott a *passió* és
sszetartozása.

Gyermekek virágvasárnapi bevonulása

Missziói Bizottság napja

RÉVFÜLÖP

Egyházunkban április kiemelkedő eseménye volt az *Evangelikus Oktatási Központ* ünnepélyes átadása. Ezután következett a *Missziói és Ifjúsági Bizottság* kibővített munkatülsége.
A Missziói Bizottság ülésének egyik gyümölcseként elkészült az a *12 pontos missziói stratégia*, amely igyekszik felvázolni a közel jövő missziói feladatainak prioritásait. Azzal a reménységgel közöljük ezeket a pontokat az MM hasábjain is, hogy Olvasóink kiegészítik, tovább gondolják mindazt, amit elkezdtünk Révfülöpön.

G. P.

Irányelvek az evangélikáló és missziói munka időszerű súlypontjaihoz

A Missziói Bizottság javaslata, Révfülöp, 1999. április 23.

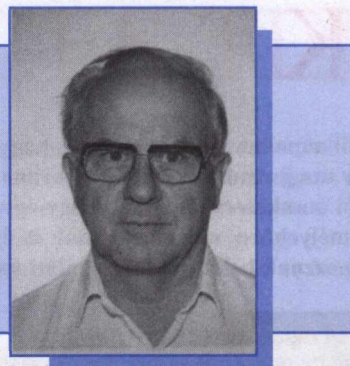
1. Az egyház evangélikáló és missziói munkájáról szóló törvénynek megfelelően az *evangélikációs és missziói munka szervezetének kiépítése* országos, kerületi és egyházmegyei szinten.
2. Összehangolt *evangélikációs és missziói munkaterv* kialakítása az egyházközségekkel, melynek célja a legkülönbözőbb rétegek elérése és beépítése a gyülekezetek életébe.
3. Gyülekezeti, egyházmegyei, regionális és országos *evangélikációs és missziói alkalmak* szervezése különösen is a veszélyeztetett rétegek elérésére és megsegítésére: szenvedélybeteg, hajléktalanok stb.
4. A *missziológia* integrálása a *lelkészképzésbe*. *Missziói gyakorlat* bevezetése a tanulmányi idő alatt.
5. *Lelkészek* evangélikálása és missziói képzése, *továbbképzése*.
6. Az *egyházi médiaszolgálat* missziói felelősségének erősítése.
7. Az *egyházi gazdálkodás missziói reformja* az összes egyház-kormányzati szinten: anyagi lehetőségeinket épületmentés helyett embermentésre, konkrét missziói szolgálatok támogatására koncentrálnunk. Ezt a célt kell, hogy szolgálja a *missziói pályázat* is.
8. *Évenkénti missziói ünnep* előkészítése és szerves beépítése a gyülekezetek életébe. Javasolt időpont a Mennybemenetel és Pünkösöd ünnepe közötti *Exaudi* vasárnap, amely egyben a *missziói offertórium* napja is lenne.
9. A *misszió ökumenikus lehetőségeinek kiépítése* az Ökumenikus Tanács és a Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet közreműködésével.
10. A *misszió és diakónia* szolgálatának tudatos koordinálása különös tekintettel a *városi misszió* kihívásaira.
11. Leépült egyházközségeink evangélikációs és missziói lehetőségeinek országos felmérése, megfelelő *missziói munkások képzése és szolgálatba állítása* a szükséges anyagi feltételek központi biztosításával.
12. Erőnköz mért *részvállalás a világmmisszióban* nemzetközi együttműködéssel.

Részlet a révfülöpi központ képes tájékoztatójából, ha úgy tetszik, a Központ „ars poeticaja”, hitvallása:

Egy ház, ahol helye van a töprengő,
titkokat kereső,
az élet végső kérdéseit kutató, őszinte embereknek...
Egy ház, ahol békecségen el lehet vonulni a világ zajától...
Egy ház, ahol gondolkodni lehet és szabad, hogy előbbre lépünk...
Egy ház, ahol vannak és születnek apró ötletek és életre szóló megoldások – akkor is, ha nem mindig a várt formában...
Egy ház, ahol találkozni lehet a Názáreti Jézussal...

- Az MM rendszeresen beszámol olyan induló missziói szolgálatokról, izgalmas kísérletekről, mint például egy kápolna a bevásárlóközpontban vagy éppen a repülőtéren. De vajon tényleg ott kell-e lennünk mindenütt az evangélium „kínálatával”? Vitarovatunkban ezúttal *Poós Lászlónak*, a Deák téri gyülekezet másodfelügyelőjének nézőpontját ismerhetjük meg. Reméljük, lesz, aki nem hagyja szó nélkül, és egészséges vitát nyithatunk a címadó kérdésről:

Minden ajtó nekünk nyílik?!

Mottó: – Rabbi kérlek, mondd meg igazán, szabad-e a Talmud olvasása közben cigarettázni?

– Fiam, a Talmudot olvasni mindennél fontosabb, mást ne csinálj.

– De Rabbi, becsapsz, hiszen Kohn azt mondja, neki megengedett!

– Tévedsz! Kohn azt kérdezte, szabad-e cigarettázás közben Talmudot olvasni? – és én azt válaszoltam: fiam, a Talmudot mindig szabad olvasni!

Ez a tanmese jutott eszembe, amikor a címben feltett kérdéssel szembekerültem. Szabad-e az evangéliumot mindenütt hirdetni? Hát persze, hogy szabad! De úgy is feltehető a kérdés, hogy *nem tesszük-e az Evangélium örömeit is hittelemé, mindössze egy „áruvá”, ha oda helyezzük a polcra a többi árukínálat közé, mint egyet a „show”-k közül, hasonlóan a multiplex mozihoz, flipper-játékokhoz, emberekre lövöldöző játékautomaták „eszméjéhez”, az alkotó embert „fogyasztóvá” degradáló portékák közé?*

Megtévesztő az ilyen szimbiozis, hiszen sokan akár lelki megnyugvással „ünnepelehetik” végig a vasárnapot, órákig való lödörgéssel a Centrumokban, mondván, mégis csak milyen jó dolog ez, hiszen lám még „a templom” is jelen van a „fogyasztás templomában” (még ha csak egy parányi „oldal-kápolnaként” is).

A „*Panem et circenses*” mai változatát hirdetik ezek a Centerek: „BEVÁSÁRLÓ – ÉS SZÓRAKOZTATÓ KÖZPONT”, ahogy a Széna téri Mammut bejárata felett áll, ott, azon a helyen, ahol a templomokon az „*Erős vár a mi Istenünk*”, a „*Soli Deo gloria*” szokott felírva lenni. Az egyház az igehirdetés helyett akaratlanul is, a „fogyasztói templom” hódoló papjaként, ennek hirdetőjévé válik: igen, te senki vagy, téged szóraztatni kell, te magad nem

tudsz kirándulni, horgászni, olvasni, gombfocizni, sportolni, majd mi gondoskodunk rólad... Ne is próbálj gondolkozni, politizálni, eszméért, erkölcsi, családi, nemzeti, human értékekért síkra szállni, de még lelkesedni, hinni sem. *Mi vagyunk helyetted.*

Ismerős a dilemma az adógaras vagy a bűnös asszony történetében a farizeusok magatartási csődbe kényszerítő csapda-kérdéseiből is. Felidéződik bennem a hasonlóság, hogy merre mutatta a járható utat, hogyan válaszolt Jézus, amikor a rabbik akarták – nem csak őt magát, hanem az élet igaz megoldásait kereső embert – lehetetlen, kilátástalan, megoldhatatlan helyzetbe hozni. Abba a helyzetbe, amelybe a ma Magyarországon a kereső, a reménykedő, az öntudatos, az érték-valló embert az életet csak fogyasztó, de nem teremtő, sodródó emberre kívánják gyúrni: *értékközpontú „tudás-társadalom” helyett „birtaktársadalom”*.

Legyen vagy ne legyen templom a Centerekben? Jézus Krisztus megoldásai mindig új dimenzióban vannak, mégpedig Istenközpontú, ember-érdeklő dimenzióban, amelyből egyértelmű és világos megoldások születnek, nem csak válaszok. Nem a bekövetkezett rosszba való beletörődésre, hanem annak megszüntetésére és megelőzésére serkent Urunk: „*Eredj el, többé ne vétkezzél*”, mondja a bűnös asszonynak. Ez a 4. dimenzió, a krisztusi megoldás dimenziója.

A rossz megszüntetése és megelőzése – ez a keresztyének Krisztus útmutatása szerinti teendője és egyházaink feladata. Ez az, amire a 15 %-nyi, azaz *másfél milliós elkötelezett magyar keresztyén közösséget társadalmi és erkölcsi súlya*, valamint a 15 milliós magyarságért való felelőssége is kötelezi:

– Hallatni a hangját, ahogy a katolikus püspöki körlevél tette két évvel ezelőtt.

– Elítélni a globalizációs tendenciákat a kultúrában, gazdaságban, ahogy a pápa tette 1999. januári, mexikói útja során.

– A három egyház közös püspöki körlevelével és a másfél milliós magyarországi keresztyén hívek mozgósításával fellépni az újabb, 14 multiplex mozi, környezet-szennyező, kultúraromboló Mammut II. bevásárlóközpont – meg a többiek – felépítése ellen.

– Hangot adni a nemzeti érdekeket felül-ütő multinacionális szerződés megkötése ellen, ahogy ezt az *Egyházak Világtanácsa* múlt év márciusában tette, és megállította ennek a nemzeteket kizsákmányoló szerződésnek az aláírását.

– Fellépni az aljasságok ellen: a 14 éves kislányokat „hosztessz- és manöken”-képzésre invitáló óriásplakátok ellen, a hazug sajtóhírek, megtévesztő reklámok, erőszakot és brutalitást sugárzó rádió- és tévéműsorok ellen, nyilvánosan – templomban és a sajtóban – kérve a híveket az ilyen tévé-és rádióállomások teljes bojkottjára, ami azok reklámbevételét fogja érzékenyen érinteni.

A rossz korlátozásának és megelőzésének krisztusi dimenzióba állított feladatsora még hosszú – drog, abortusz, dohányzás, családon kívül élő gyerekek, népességfogyás, közegészség-romlás, stb. Felelősségünk nagy a jelenért és a jövőért, hogy a megoldhatatlan konfrontációt sugalló farizeusi „értelmiségi” bölcselkedésből áttérjünk a másikat tettekkel szolgáló új dimenzióba, az önközpontú Ótestamentum világából a nyitott, mindenkinek evangéliumot kínáló Újtestamentum világába.

„*Talán őrzője vagyok én a testvéremnek?*” – hangzik az embertelen ótestamentumi, káini kérdés, s mintegy erre érkező válasz már az Újtestamentum világából, Babits tolmácsolásában: „*Vétkesek közt cinkos, aki néma...*”

Romának romává...

„Ugye, ez az, amit nem szabad? Mégis kinyújtom a nyelvemet! Egyébként is, ki találta ki, hogy a nyelvünk nem levegőzhet egy kicsit? Miért ne játszhatnék egy kicsit? Fényképész bácsi, most kattints!”

Több, mint húsz esztendeje készítettem ezt a fotót egy állami nevelőotthonban.

Mindig féltre tettem, ha kezembe került, hiszen nincsen benne semmi „művészi”.

A nevelők „keresztelték el” ezt a kis cigánylányt *Zinajdának*. 2-3 éves lehetett akkor. Annyira izgett-mozgott, hogy alig tudtam fotózni. Minden porcikája táncolt. Néhány kép azért készülhetett róla, mert legugoltam mellé és egyik kezemmel megfogtam a kezét. Még így is ugrált, nevetett.

Kicsi Zinajda, mi lett belőled azóta? Él-s-e egyáltalán? És ha igen, akkor hol, mit csinálsz? Az államon kívül lett-e apukád, anyukád? Van-e férjed, otthonod? Maradt-e valami ebből a tiszta, bátor tekintetből?

Sokat jártál a fejében azóta. Isten, aki atyja lett Jézusban minden árvának, kitaszítottak, lenéztettek, eljött-e hozzád is valaki által? Akadt-e valaki, aki Jézus nevében be- és elfogadott? Sokaknak még mindig kezelhetetlen társadalmi probléma vagy csupán. Pedig a „Miatyánkot” bűn imádkozni, ha téged kihagyunk belőle.

Szeverényi János

Kata, mióta dolgozol az Ifjúsági Osztályon?

1997-ben végeztem a szegedi tanárképző főiskolán történelem-művelődésszervezés szakon, és októberben kezdtem el dolgozni az Ifjúsági Osztályon, mint ifjúsági referens.

Mire emlékszel vissza a legszívesebben az itt töltött időszakból?

A munkám során nagyon sokat jelentett a segítség és a bizalom, amit az Ifjúsági Bizottságtól kaptam. Sok apró öröm volt, de legszívesebben azokra az alkalmakra emlékszem, amikor személyes találkozásaim voltak a fiatalokkal. Az országos ifjúsági konferenciák évek óta sokat adnak nekem. Jó érzés volt, hogy sok minden más mellett ezekért is tehettem. S az emberekkel nem csak a borítékokon vagy a listákon találkoztam, hanem immáron vezetőként is, egy-egy konferencián.

Miért mész el az Ifjúsági Osztályról, és hová vezet az utad?

Annak, hogy átadom a munkát, személyes okai vannak.

A férjemmel elköltöztünk Budapestről. Békés megyében, Med-

KÖSZÖNJÜK, KATA!

Szigethyné Szenteczki Katalin, sokunk kedves ismerőse, az MM ifjúsági rovatának állandó munkatársa, az Evangélikus Egyház Ifjúsági Osztályának referense új szolgálati területre kerül. Ebből az alkalmából készítettük az alábbi villáminterjút, abban a reményben, hogy a búcsú nem végleges, hiszen a lap hasábjain a jövőben is olvashatjuk majd viharos sarki „kiküldött tudósítók” írásait.

gyesegyházán fogunk élni. Nekem itt vannak a családi, gyülekezeti gyökereim.

Hol lehet veled a jövőben találkozni?

Reménység szerint sok evangélikus alkalmon, ifjúsági konferencián, Szélerózsán, csendesnapon. Bár most egyelőre azt hiszem, a legtöbbet otthon leszek, hiszen a munkám oda köt majd.

Ugye, az MM-ben a továbbiakban is számíthatunk rád?

Érdekes munka volt az MM szerkesztésében részt venni, nagyon élveztem a közös munkát, jól esik ez a megkerés. Természetesen szeretnék továbbra is írni, segíteni, „tudósítani”.

Mit üzensz az utódodnak, mire figyeljen majd a munkája során?

Ezekben a hetekben dől el,

hogy ki folytatja ezt a munkát, így személyes üzenetem még nincs. Viszont azt biztos javasolni fogom neki, hogy legyen barátságos az emberekkel, legyen bátor és kezdeményező. Felelősséggel szolgáljon, s persze vidáman. Az új ember mindig új színt, új ötleteket, új kezdeményezéseket jelent. Úgy gondolom, az új ifjúsági titkárral színesedni, gazdagodni fog ez munka.

KITALÁLOD?!

Nagyon köszönjük a megfejtéseket! A történet vége a következő: „Bocsásson meg fiatalember, valamit félreértett, mi itt vetőmagot árulunk.”

Nyerteseink:

Cselovszky Diána, Budapest
Hamkó Henrietta, Nagytarcsa

Mindkét nyertesünk részt vehet 1999. 07.11-17. között Révfülöpön egy országos evangélikus ifjúsági konferencián!

Azok se szomorkodjanak, akik most nem nyertek! Itt a következő rejtvény új nyerési lehetőséggel!

Várjuk a megfejtéseket az Ifjúsági Bizottság címe: **Budapest, 1085 Üllői út 24.** A helyes megfejtők között könyveket sorsolunk ki!

Beküldési határidő: 1999. június 15.

A levelezőlapra ne felejtsetek el ráírni: **KITALÁLÓD?!**

PRÓFÉTA KERESTETIK!

Keressétek meg melyik prófétát idéztük, majd írjátok be a hálóba!

-
-
-
-
-

1. „Gyógyíts meg Uram, akkor meggyógyulok, szabadíts meg akkor megszabadulok, csak Téged dicsérek.”

2. „Ha az oroszán ordít, ki ne félne?”

Ha az én Uram, az Úr szól, ki ne prófétálna?

3. „A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránycájája, azt is pénzen vette.”

4. „Ne állj oda az útfélre, hogy irtsd a menekülőket, és ne ejtsd foglyul a megmaradtakat a nyomorúság napján.”

5. „Meddig sántikáltok kétfel?”

Ha jól kitöltöttétek a rácsot a színes részben egy másik próféta nevéet olvashatjátok. A megfejtésben írjátok meg, kik azok a próféták, akiktől idéztünk? Ki az a próféta, akinek a nevéet a színes részben olvashatjátok, illetve, hogy Jézus mikor beszél erről a prófétáról? A pontos igehelyet is írjátok meg!

Jó keresgélést kívánok!

Nem élünk a számok bűvöletében, ismerjük a statisztikák buktatóit.

De a számok is elgondolkoztathatnak, erősíthetik missziói felelősségünket.

Ezért közöljük kivonatolva a német Idea-Spektrum magazin cikkét, mely két amerikai kutató, David Barret és Todd Johnson felméréseinek elgondolkoztató eredményeit közli.

A világmisszió gyengéje: a keresztyének főleg a keresztyéneket evangélizálják

A kommunikációs technika robbanásszerű fejlődése soha nem sejtett lehetőségeket kínál századunkban a keresztyéneknek hitük továbbadására. Az evangélizáció és misszió viszont túlnyomóan azokat a népességcsoportokat éri el, akik már ismerik a keresztyén üzenetet.

Az amerikai kutatók adatai szerint a keresztyének 3.770 rádióállomást alapítottak és havonta 584 millió hallgatót érnek el. A század elejéhez képest az evangélizációra fordított órák száma az ötvenszeresére nőtt, ez mintegy 463 milliárd órát jelent, tehát minden keresztyénnek évente 77-szer lenne alkalma másokat is a keresztyén hittel megismertetni. Ez a szám 1900-ban még csak hat volt.

„Túlevangélizált” rétegek

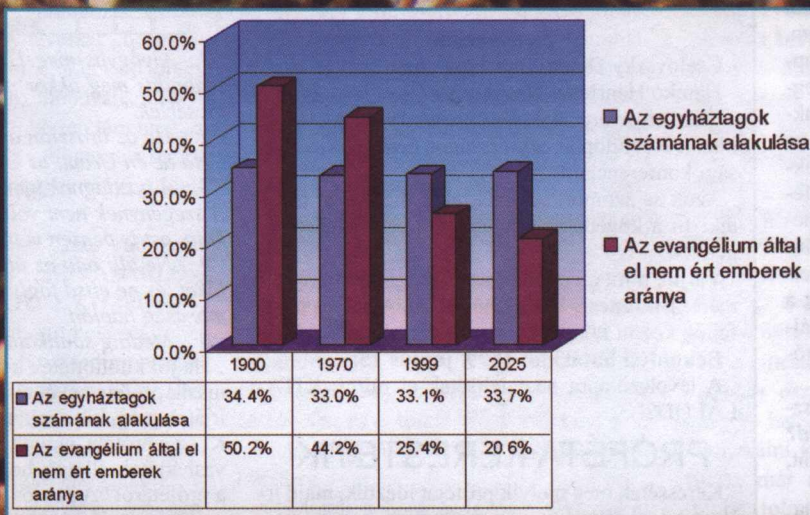
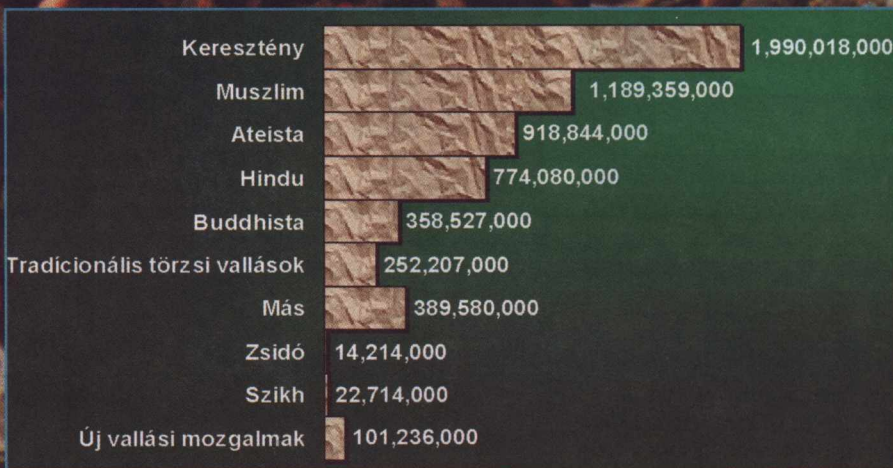
Közben a keresztyének aránya a világnépességen belül 34,4 %-ról 33,1 %-ra csökkent. Így azok száma, akik még nem találkoztak a keresztyén üzenettel, megduplázódott: 813 millióról 1530 millióra. Mindez akkor következett be, amikor komoly személyi, technikai és anyagi erők kerültek bevetésre a misszióban. Az amerikai kutatók a probléma gyökerét abban látják, hogy az emberek egy része túl sok evangé-

izációs lehetőségben részesül, míg a többieknek semmi sem jut.

Az internethasználók 80%-a keresztyén

Az aránytalanság jelentkezik a legújabb kommunikációs eszköz, az internet felhasználásában is. Mintegy 40 millió keresztyén rendelkezik computerrel, míg a közel négy milliárdnyi nemkeresztyén tömegből csak 2% fér hozzá a világháló-

hoz. Kérdés, hogy miként tudják az igehirdetés szolgálatába állítani a keresztyének az internetet. Mindaddig a keresztyén oldalak üzenete döntő módon csak keresztyénekhez jutott el. A statisztikusok felmérése szerint 2025-ben az összlakosság 20%-át (1,6 milliárd embert) még mindig nem fogja elérni az evangélium. A számítások szerint 2000-ben a keresztyének száma meghaladja majd a két milliárdot a föld hat milliárdnyi népességéből.

A Mezőberényben tartott missziói napunk egyik gyümölcseként igazi kollégára találtunk Szegfű Katalinban, aki a békési Torony Rádió munkatársa. Segítségével már alá is írtuk az együttműködési szerződést a békési rádióval, így most már az Evangélikus Rádiómisszió programjai hetenként hallhatóak Békés környékén is. Katalin, aki többek között újságírást is tanul Szegeden, vállalta, hogy beszámol egy izgalmas városmissziós akcióról, ami szép példája az ökumenikus missziói együttműködésnek és a helyi médiumok szolgálatba állításának. Íme, az első tudósítás, melynek reméljük, lesz folytatása...

A Nagy Találkozás
BÉKÉS
 1999. április 23-25.
Veled Vagyok

Többnapos evangélizáció helyszíne volt április utolsó hétvégéjén Békés. A 22 ezres alföldi városkában három napon, egy időben több helyszínen összesen tucatnyi alkalommal vetítették le a *Jézus élete* című filmet, amely a *Nagy Találkozás* fő üzenethordozója volt. Az alkotás a leghitelesebb Jézus-filmként ismert, hiszen több éves régészeti-történelmi kutatómunka után, eredeti helyszínen vették fel, és minden szava Lukács evangéliumából való. Az elmúlt húsz évben 1,6 milliárd ember látta a világon.

Az ötletgazda *Timóteus Társaság* három békési felekezetet keresett meg a Magyarországon egyedülálló kezdeményezés támogatásáért. A kedvező fogadtatás eredménye a *Református, Baptista és Pütkösdí Gyülekezetek BÉKÉS-összefogása VÁROSUNKÉRT* a *Timóteus Társaság segítségével* (ez a szójáték a programsorozat alcíme volt). A gyülekezetekből önkénteseket toboroztak, akiknek lelki tréningeket tartottak. Ők vállalták a lelki továbbgondozói munkát, azaz hozzájuk fordulhattak azok a békésiek, akik a filmvetítést követően kifejezték szándékukat, hogy szeretnék jobban megismerni Jézus Krisztust, vagy segítséget kértek a most, esetleg már korábban megszületett kapcsolatuk elmélyítéséhez. A filmvetítéseket óriási reklámkampány előzte meg, melyből oroszánrészt vállaltak a helyi médiumok. Sőt, a *békési rádió* hat na-

pon át, alkalmanként félórás bontásokban sugározta a neves magyar színészek közreműködésével készült *Jézus története* című hangjáték ősbemutatóját, míg a *kábeltelevízió* a lakásukból nehezen kimozdulókra gondolva levetítette a *Jézus élete* című filmet.

A szervezők célja az volt, hogy a legmodernebb üzenethordozókon keresztül, a 20. század emberének a nyelvén, minden békési hiteles képet kapjon a történelem legkiemelkedőbb személyiségéről.

Békésen nem él jelentős számú *evangélikus*, csupán egy *szórvány-gyülekezet* van. Azonban a közeli települések evangélikusai közül egyesek – elsősorban a mezőberényi német gyülekezet ifjúsága – megtekintették a filmet és minden bizonnyal élményekkel gazdagodva tértek haza.

A filmvetítéses evangélizáció nem várt sikerrel zárult. Becslések szerint körülbelül *kétezer* mentek el a vetítésekre. Az igazi sikerességét, ami a szívekben rejlik, nem lehet mérni. Öröm volt látni azt a sok száz érdeklődő és nyitott embert, akik végül elmentek a vetítésekre, és öröm volt látni, ahogyan távoztak: sokszor könnyes szemmel, sokszor mosollyal az arcukon tükrözve mindazt, amit átéltek.

Isten kegyelme volt azon a három napon, *Övé minden dicsőség.*

Szegfű Katalin

Első hallgatói és olvasói találkozó

A LÁTÁS ÖRÖME...

Eddig csak „hallomásból” ismertük egymást, de már régóta szerettünk volna személyesen is találkozni. Mi, az Evangélikus Missziói Központ munkatársai, rádióműsorok, kazetták, valamint a Missziói Magazin készítői, nagyon vártuk már, hogy végre láthatóvá váljon a „láthatatlan gyülekezet”: hallgatóink, olvasóink, levélíróink közössége. Miért fontos, hogy „lélektől lélekig” végzett szolgálatunk ilyen, idén első ízben megrendezett baráti együttlétekllel is gazdagodjon? Mert hisszük, hogy csak úgy van értelme a leírt szónak, a rádióhullámokon továbbított hangnak, ha az személyhez szóló, s utat nyit a dialógus előtt is. Hiszen munkánk – ezt mindannyian reméljük: – nem pusztába kiáltott szó, amely elszáll az éterben anélkül, hogy visszhangra találna. De hogy erről megbizonyosodjunk, találkozunk kell. Szükségünk van biztatásra, bátorításra, építő kritikára is. És természetesen arra, hogy a misszió Urának közelségében leüljünk egymás mellé, és beszéljünk.

Örömről, bánatról, betegségekről és gyógyulásról, munkáról és ünnepekről – mindennapjainkról.
Ezt tettük 1999. március 27-én, egy derűs szombat délelőttön, a Deák téri gyülekezet nagyertermében.

Mintegy harmincan ültük körül a rögtönzött kis oltárt, az ország minden részéből érkezett vendégeinkkel. Örömmre fiatalok is jöttek, bár tény, a résztvevők többsége a közép- vagy idősebb korosztályból való volt. Ami pedig a felekezeti hovatartozást illeti – hogy teljessé tegyük a „leltárt” –: evangélikus, református, katolikus hallgatóinkkal együtt igazi ökumenikus, testvéri közösséget alkottunk.

A találkozó mottójaként *Börönte Márta* lelkesítő – akit sokan a telefon-ismeretség okán csak „*Mártikának*” szólítottak – tartott áhítatot, majd bemutatkoztunk. Ki-ki elmondta, honnan jött, milyen módon került kapcsolatba a Missziói Központtal, majd a névkártyájára rajzolt „saját tervezésű és kivitelezésű” házikó segítségével bemutatta otthonát, családját, gyülekezeti háttérét. Már jó ismerősként kezdehettük meg ezután a beszélgetést a missziói munkáról, a műsor-, kazetta- és lapkészítés kulisszáiról, no meg arról, hogy mi az, amit leginkább várnak, örömmel fogadnak tőlünk. Kíváncsian vártuk az észrevételeket, témajavaslatokat, kritikákat.

Amit mindig szem előtt kell tartanunk, s ebben ez a találkozás ha lehet, még jobban megerősített minket, hogy a média kiemelkedően fontos eszköze lehet az evangélium hirdetésének, ha megfontoltan, elkötelezett hittel, s nem utolsó sorban a szükséges szakismerettel élnek vele. *Amilyen nagy lehetőség, akkora felelősség is egyben, hiszen korántsem csak a hallgatottság növelése vagy az olvasótábor megsokszorozása a cél, nem mennyiségi mutatók bűvöletében dolgozunk. Isten áldásában bízza lelkeket kívánunk megszólítani, értékeket közvetíteni, utat mutatni, felrázni vagy vigasztalni.*

Az alkalmat *Gáncs Péter*, a Missziói Köz-

pont vezetőjének áhítata zárta. A közösen elfogyasztott ebéd után úgy búcsúztunk egymástól, hogy „*jövöre ismét, de nem ugyanitt*”, hiszen terveink szerint a második találkozó színhelye a cinkotai központ épülete lesz.

A bizalom jeleként értékeltük, hogy Hallgatóink/Olvasóink beavattak minket személyes sorsuk, életútjuk egy-egy darabkájaiba. Ismerkedjünk meg most néhányukkal közelebről is a lap hasábjain!

leti idők otthonában a protestáns bibliakör állandó szervezője.

Ollé Zsigmondné Komáromból jött. Őszinte bizonyosságtételben osztotta meg velünk hitélete tapasztalatait. Betegsége, műtétei óta gyökeresen megváltozott az élete, egészen közel került Istenhez.

Lambert Miklós végzős orvostanhallgató Budapestről. Ha ideje engedi, katolikusként is szívesen hallgatja a Kossuth rádió evangélikus félóráját is. Rejtvényfejtőként került kapcsolatba Mártival, s elfogadta meghívásunkat a találkozóra.

Polereczky Györgyné személyében egyik legaktívabb hallgatónk, levélírónkat ismerhettük meg személyesen is. Kiskőrösi testvérünk igen sokat segít nekünk egyik nehéz, máig sem teljesen megoldott feladatunkban: a Missziói Magazin terjesztésében.

Dr. Csupor Lajos egyetemi tanár Budapestről. Megindító szavakkal mesélte el megpróbáltatásait, súlyos betegségét. Hallgatónk élet-halál közt volt, betegágyán, mint vallotta, vigasztalója és élete középpontja az 50. zsoltár 15. verse lett: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”

Szente Néni Bakonycsernyeről – ő érkezett elsőként a találkozóra. Régi, hűséges hallgatónk, olvasónk, telefonálónk, aki évek óta részt vesz az országos evangélikus órákon is. 78 esztendejét feledtető aktivitással toborozza az újabb és újabb MM-olvasókat falujában. Amikor ádventben ott szolgáltunk, igazi keresztény vendégszeretettel fogadott minket otthonában is.

Köháti Dorottya

ARCOK A TALÁLKOZÓRÓL

Dr. Stern Pál Miksa régi levelezőnk és rádióhallgatónk Budapestről. Mint elmondta, zsidó családból származik, de ő maga már a keresztény hitben jár. Igazi útkereső. Eredeti hangú leveleivel, észrevételeivel hűségesen figyelemmel kíséri munkánkat.

Orosz Adrienn fiatal középiskolai tanárno Vecsésről érkezett. Amikor teheti, hallgatja műsorunkat és telefonál Börönte Mártinak.

Ódor István aradi születésű hallgatónk 83 éves kora ellenére tevékeny missziós szolgálatot végez: mostani lakóhelyén, a XX. kertü-

IMATÉMÁK

Seija Kuronen finn misszionárius Marseille-ből kéri: imádkozunk,

- a májusi evangélizációjukért, amelyen egy mohamedánból keresztyén hitre tért vendégük tesz bizonyosságot
- azokért a mohamedán asszonyokért, akik elkezdték olvasni a Bibliát

Bálint Zoltánék Új-Guineából kéri: imádkozunk, hogy

- a természeti csapások és egyéb próbák ne törjék meg kitartásukat, hűségüket
- kaphassanak időben orvos-misszionáriust, aki hittel és áldozatkészséggel vállalja az ottani szolgálatot
- egyikük se legyen „papiros-keresztyén”, hanem életében is Krisztuskövető

Jó András és Jutasi Angelika, Indiába induló testvéreink kéri: imádkozunk, hogy

- kiutazásuk akadályai elháruljanak
- Isten akarata valósuljon meg ottlétükben, szolgálatukban

A Missziói Központ munkatársai kéri: imádkozunk, hogy

- minél több fiatal kapjon missziói lelkiületet a vanyarci gyermekkonferencián
- a csömöri Országos Evangélikus Találkozó mutassa meg számunkra egyértelműen az Isten által megnyitott ajtókat
- a Szentlélek tegye élővé és hatóvá rádióprogramjaink, kazettáink és az MM által közvetített üzenetet.

LEVELESLÁDA: 1656 Budapest,

Olvasóink írják:

Egy komoly visszhang a „Napraforgó” rovatban megjelent írásra:

„Ezt a levelet kisfiam, Izsák nevében küldöm, aki még nem tud olvasni. Szeretném, ha megnő, hite olyan erős lenne, mint a Szeretet Hit nevű fiáé, és reménye pedig olyan szívós, mint a Remény nevű fiúé. Egyébként is szeretném otthonunkat a szeretet otthonává változtatni mindenki számára, aki ellátogat hozzánk.”

Egy szerető édesanya Újpestről

*

Ugyancsak komoly visszhang a távoli Svédországából:

Köszönöm a Magazint, amit szeretnék a jövőben is megkapni, nagyon felemelő volt ol-

vasni. A börtönmisszió Székesfehérváron igazán hatott rám. Tauber Ágnessel és Kadlecik Zoltán teológussal, akik az Evangéliumot hirdetik a börtönben, szeretnék kapcsolatba kerülni. Imádkozom, az Úr áldja meg őket szellemi, lelki munkatársakkal és egyebekkel, amire e fontos munkához szükségük van. Csendes imáimban az Úr előtt, úgy érzem, mintha harmadik lennék közöttük. Igaz, hogy helyileg nagyon távol vagyok Székesfehérvártól, de az Úr nincs helyhez és időhöz kötve... „Az Úr számára nincs akadály, akár sok, akár kevés ember által szerezhet szabadulást.” (1. Sámuel 14, 6)

Helena Ilona Anteplon, Mőldal

MISSZIÓI
GYERMEK-
KONFERENCIA
Vanyarc, július 25-29-ig
Korhatár: 10-14 év
Részvételi díj:
3000 Ft
Jelentkezés május 31-ig
az Ev. Missziói Központ
címén: 1656 Bp. Pf. 22.
Tel: 400-30-57

NŐI MISSZIÓ
OSZTÁLY
KONFERENCIÁI

Vezetőképző tanfolyam:

Piliscsaba, június 7-9.

Országos Nőkongresszus:

Piliscsaba, június 9-11.

Egyedülálló asszonyok és gyermekeik konferenciája:

Révfülp, július 25-31.

Jelentkezés, információ:

1085 Bp. Üllői út 42.

Tel: 317-55-67/106-os mellék.

Fotópályázat

A Magyarországi Evangélikus Egyház Ifjúsági Bizottsága és a Missziói Magazin fotópályázatot hirdet.

Olyan képeket várunk, amelyek témája a keresztyénség üzenetével kapcsolatban van. Kizárólag papírképeket várunk, amelyek lehetnek fekete-fehér, vagy színes fotográfiák is. A képek mérete 18x24 cm, kiállítási nagyság legyen. Pályázni maximum 3 darab fotográfiával lehet. A pályázatokat szakmai zsűri bírálja el, s a legjobbnak ítélt munkákat az Ifjúsági Bizottság és a Missziói Magazin díjazza. A képek díjazására összesen 100.000 forint áll rendelkezésünkre. A zsűri által legjobbnak ítélt képeket a Missziói Magazinban is közöljük. A pályázat jelíges. A képek mellett egy zárt borítékban kérjük megírni a pályázó nevét, életkorát, foglalkozását, címét, telefonszámát. A választott jelige a zárt borítékra, valamint a képek hátsó oldalára is kerüljön rá. Kérünk minden pályázót, hogy pályamunkáinak adjon címet.

A képeket leadni, vagy beküldeni az Ifjúsági Osztályra lehet: Budapest, 1085 Üllői út 24.

Beküldési határidő: 1999. szeptember 15.

A határidőn túl érkezett, valamint a kiírásától eltérő méretű képek nem kerülnek elbírálás alá. A beküldött munkák visszaküldésére nincs lehetőség.

Az Evangélikus Egyház fenntartja magának a jogot, hogy a pályamunkákat kiadványaiban megjelenteti.

EKE-KONFERENCIÁK

Június 21-26.

Gyerekhét: Óságrd

Június 27-július 3.

Gyerekhét: Szend

Július 19-24.

Ifjúsági hét: Piliscsaba

Július 26-31.

Ifjúsági hitmélyítő hét: Péli föld-szentkereszt

Július 26-31.

Felnőtt-családos hét: Piliscsaba

Augusztus 2-7.

Felnőtt-családos hét: Piliscsaba

Augusztus 23-28.

Felnőtt hét: Piliscsaba

Jelentkezés, információ:

1068 Bp. Szondi u. 95.

Tel: 332-70-63.

A fekete tulipán

Még a tél folyamán kaptam Hollandiából néhány tulipánhagymát. Fekete tulipánhagymákat. Gondos kezek nejlonzacsókba zárták, mellé egy másik zacskóba tápanyagban gazdag termőföldet raktak, majd az egészet beletették egy festett cserépedénybe. Végül kívülről egy papírszalagot tettek, melyen rajta volt a használati utasítás: ültessük a hagymákat a földre, majd időnként öntözzük meg.

Annyira örültem ennek a kedves ajándéknak, hogy mindenkinek elmeséltem, mit kaptam. De ennek ellenére eltelt két hét, mire a földre kerültek a hagymák. Ezután so- ráig nem történt semmi. Időnként megöntöztem, de a tulipánjaim a legkisebb jelét sem adták, hogy szeretnének kibújni a földből, hát még hogy virágot szándékoznának hozni. Már kezdtem azt hinni, hogy valamit rosszul csináltam: túl hidegben hagytam őket vagy keveset öntöztem,

amikor egy nap kis zöld növényvégecskék jelentek meg. *Leírhatatlan volt az örömöm: érdeemes volt várni, mégis megvan az eredmény!* Természetesen erről is tudósítottam az ismerőseimet: kihajtott a tulipán! Ám ekkor az egyik ismerősöm azt mondta, hogy ne örüljek ennyire, mert lehet, hogy az idén még nem lesz rajta virág, csak jövőre. *Ekkor megint aggodni kezdtem: tényleg még egy évet kell várnom, hogy megtudhassam, valóban fekete színű-e a tulipánom? Mi lesz, ha addig tönkremegy, kiszárad vagy megfázik?!* S közben a napok múltak. A növény növekedett, a levelei kifejlődtek, szára erősödött és megjelentek rajta a bimbók: négy pici zöld fejecske! Igaz, közben virágkaróhoz kellett kötni, hideg napokon menedékebe vinni, de lassan kinyílt a négy tulipán! Nem egyszerre, hanem egymás után mind a négy, és most itt vannak az asztalomon. A négy fekete tulipán!

Ugyanilyen virágsodának élem meg azt a folyamatot, amit *ádvent első vasárnapja óta a büki és szakonyi gyerekekkel élünk át.*

Fatalin Helga lelkesítő meghívott egy ádventi gyereknap megtartására, amit én, mint az Evangélikus Egyház Gyermekbizottságának akkori koordinátor-titkára szívesen elfogadtam. Amikor csak tehetem, az ilyen alkalma- kakra *Pötty bohócként* megyek, mert úgy gondolom, bohócruhába bújva Istenről ugyanúgy lehet beszélni, csak a hatás még nagyobb. Ezen a délelőttön beszélgettünk a gye-

A büki templom

Tőlük...

...nekik

rekekkel ádventről, ennek üzenetéről. A közelgő karácsony jó alkalmat kínált arra is, hogy ne csak a gyerekek családtagjainak készítsünk ajándékot, hanem átéljük azt is, hogy a számunkra ismeretlenek megajándékozza is legalább olyan izgalmas. Így a több, mint 40 gyerek készített egy textil faliképet, melynek hátuljára mindenki aláírta a nevét, és elküldtük *Marseille*-be. Ugyanis ott él és dolgozik már évek óta *Seija Kuronen* finn lelkesítő, aki arab gyerekeknek tart evangélikus hittanfoglalkozásokat nem kis erőfeszítéssel. Munkája nem könnyű, ezért gondoltuk, hogy egy ilyen ajándék segítheti misszióját. Reméltük, hogy ez az ottani gyerekeknek is bizonyíték lesz: *a Jézus családjába tartozóknak mindegy, milyen országban élnek, milyen nyelvet beszélnek – van bennük közös.* Az itthoni gyerekeken érződött, hogy először kicsit furcsállották a kérést: idegen gyerekeknek ajándékot készíteni, de aztán a munkába teljesen belefeledkezve ragasztották a textildarabokat. Amikor kész lett, együtt csodáltuk meg a művet.

Számomra ez volt a tulipánhagyma földbe ültetése: elindítottunk valamit, amiből élet fejlődhet ki, aminek lehet folytatása. Azután elküldtük Seijának postán. És néhány hét múlva *„kihajtott a hagyma”*: megjött a válaszlevél fényképekkel együtt! Így a büki evangélikus gyerekek is láthatták, hogy az ajándékukkal tényleg örömet és meglepetést

szereztek az ottani gyerekeknek! Majd néhány hónap múlva egy újabb csomag érkezett Franciaországból: az ottani gyerekek maguk készítette rajzokat küldtek. Erre válaszul a büki gyerekek már levelet írtak, bemutatkozva és lerajzolva templomukat. *Számomra ez a levél a tulipánon.* Egy csoda! Egy hagymából indult még a tél folyamán és tavaszra már levele van! Igaz, még egy kicsit izgulni kell, vajon lesz-e rajta virág is, vagy esetleg közben baja esik. De bízunk a Főkertészben, hogy Ő gondját viseli ennek a még oly gyengeszárú virágnak, ami még igényli a virágkarót támasztékul, de élni nagyon szeretne! *Lehet, hogy a büki gyerekek nem is tudják, hogy ők most missziót végeznek; nem írnak tanulmányokat, nem járnak erről szóló előadásokra, csak egyszerűen lerajzolják templomukat és leírják, hogy az iskola és a labdázás mellett vasárnaponként istentiszteletre járnak. Igazi misszió megélve!* Kívánom, hogy legyen rajta virág is, mint az asztalomon levő fekete tulipánom!

Boda Zsuzsa

Rejtvény

Rajzolj tulipánokat négy féle termőtalajba, amelyekről Jézus beszélt az evangéliumokban.

Hogyan fognak kinézni ezek a növénykék?

Négy rajzot várunk Tóled a Missziói

Központ címére: 1656 Bp. Pf. 22

A legügyesebb rajzoló ingyen vehet részt a vanyarci missziói gyermekkonferencián!

Contents

Interview with Árpád Dolinszky, superintendent in Vojvodina

Mission history – Zinzendorf

Missiology – Mission challenges of the Lutheran Church in Hungary from A.M. Kool

Foreign mission – Mrs. Bálint from Papua New Guinea Mr and Mrs Joó, missionaries going to India

Media-world – Portraitfilm of the DunaTV about the 85 years old evangelist, Béla Csepregi

Interview with László Nagy, editor of the Lutheran TV-programs at MTV

Standpoint – Shall we enter each open door today?!

„Alarmclock” – column for youth

Radiomission – First meeting with our listeners, readers and phonecallers

Pressreview – Statistic data of the worldmission (from Idea-Spektrum)

Urbanmission – Ecumenical „Jesus-film action” at Békés (small town in East-Hungary)

„Sunflower” – column for children

ÚJ KAZETTÁINK

A BIBLIAI UTAK Kft. kínálatából

Zarándoklat a Szentföldön július 6-11-ig

1. nap: Budapest-Tel Aviv	4. nap: Jeruzsálem-Betlehem
2. nap: Genezáreti tó-Tibériás-Názáret	5. nap: Jeruzsálem
3. nap: Tiberiás-Jerikó-Holt-tenger-Jeruzsálem	6. nap: Tel Aviv-Budapest

Részvételi díj: 149.500 Ft

IZRAELI KÖRUTAZÁS:

1. nap: Budapest-Tel Aviv	Massada-Holt-tenger
2. nap: Genezáreti-tó-Tabgha-Kapernaum	8. nap: Tel Aviv-Budapest
3. nap: Kána-Názáret-Tábor-hegy	Indulási időpontok:
4. nap: Haifa-Caesarea-Jeruzsálem	június 8. 15.
5. nap: Jeruzsálem-Betlehem	július 6. 20.
6. nap: Jeruzsálem	augusztus 17.
7. nap: Jerikó-Qumran-	szeptember 10. 21.
	október 12. 26.

Részvételi díj: 189.800 Ft-tól.

Jelentkezés és további információ: Bibliai Utak Kft. 1052 Bp. Károly krt. 8.
Tel: 266-7666, 317-7083. Fax: 337-6997

**„Nyitott ajtót adtam eléd...”
Csömör, 1999. július 2-4.**